

Инокентий слушаше като насънъ чуднитѣ думи на постника, не можеше да свали отъ него очи, сякашъ стоеше предъ невѣроятно, извънъсвѣтвно видение.

— Отъ къде идешъ? Коя е родината ти? — попита само съ побледиѣли устни.

— Роденъ съмъ въ Асизи... — отвърна просякътъ — но моята родина е свѣта на страдащитѣ и угнетенитѣ... На тѣхъ съмъ се обрекълъ да служа. Ала не облѣченъ въ пурпура и златото на твоитѣ кардинали, не срѣдъ разкоша на епископскитѣ дворци и владения, а само съ една тояга въ рѣка, босъ и свободенъ, както нашия Спасителъ Христосъ...

Инокентий сви вежди. Не бѣха ли тия думи слова на еретикъ? Не бѣше ли и този безумникъ попадналъ въ мрежитѣ на Сатана-изкушитель? Нима тия слова на горчивина и укоръ можеха да подкрепятъ загиващата църква на Латерана? Ала не. Все пакъ имаше нѣщо, което отличаваше този човѣкъ отъ студена и непобедима, разрушителна ненависть на патаренитѣ. Той се взрѣ внимателно въ него.

Франческо отъ Асизи издържа спокойно остротата на питащия взоръ.

— И какъ смѣташъ ти да служишъ на Христа? — попита тихо Инокентий.

— Само като следвамъ неговия примѣръ. Ето, навънъ ме чакатъ моитѣ 12 последователи, съ които живѣя въ комуна. Заедно съ тѣхъ азъ обикалямъ селищата, просвѣщавамъ, насърчавамъ, избличавамъ.

Папата въздѣхна тежко. Върна се и седна на престола. Направи знакъ на странника да седне при краката му, връзъ стѣпалото отъ слонова кость.

Бедность... Простота... Комуна...

Не бѣше ли това учението на валдейцитѣ и леониститѣ? И все пакъ странникътъ имаше право. Думитѣ му проникваха като жива истина право въ сърдцето. Нима най-сетне и самъ папата щѣше да бѣде увлѣченъ въ ересь? Тежка тревога задуши гърлото на Инокентий. За пръвъ пътъ презъ живота си той видѣ, че нѣщо е събркалъ. Но не можеше да разбере откъде идѣше грѣшката